

- 4) În cazul în care locul în care consumatorul trebuie să predea întreprinderii de la care a cumpărat la distanță bunul de consum în vederea inspectării acestuia și a remedierii unei executări defectuoase este – întotdeauna sau într-un caz concret – sediul întreprinderii:

Faptul că consumatorul trebuie să suporte în avans cheltuielile de transport dus-întors este compatibil cu articolul 3 alineatul (3) al treilea paragraf din Directiva 1999/44/CE sau rezultă din obligația de „reparare cu titlu gratuit” că vânzătorul trebuie să acorde un avans?

- 5) În cazul în care faptul că locul în care consumatorul trebuie să predea întreprinderii de la care a cumpărat la distanță bunul de consum în vederea inspectării acestuia și a remedierii unei executări defectuoase este – întotdeauna sau într-un caz concret – sediul întreprinderii și obligația consumatorului de a suporta în avans cheltuielile de transport sunt compatibile cu articolul 3 alineatul (3) primul paragraf din Directiva 1999/44/CE:

Articolul 3 alineatul (3) al treilea paragraf coroborat cu articolul 3 alineatul (5) a doua liniuță din Directiva 1999/44/CE trebuie interpretat în sensul că consumatorul care doar a indicat întreprinderii viciul bunului nu are dreptul la rezoluțiunea contractului, dacă nu s-a și oferit să transporte bunul la sediul întreprinderii?

- 6) În cazul în care locul în care consumatorul trebuie să predea întreprinderii de la care a cumpărat la distanță bunul de consum în vederea inspectării acestuia și a remedierii unei executări defectuoase este – întotdeauna sau într-un caz concret – sediul întreprinderii, însă obligația consumatorului de a suporta în avans cheltuielile de transport nu este compatibilă cu articolul 3 alineatul (3) primul paragraf coroborat cu articolul 3 alineatul (4) din Directiva 1999/44/CE:

Articolul 3 alineatul (3) al treilea paragraf coroborat cu articolul 3 alineatul (5) a doua liniuță din Directiva 1999/44/CE trebuie interpretat în sensul că consumatorul care doar a indicat întreprinderii viciul bunului nu are dreptul la rezoluțiunea contractului, dacă nu s-a și oferit să transporte bunul la sediul întreprinderii?

(¹) Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe (JO 1999, L 171, p. 12, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 89).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Audiencia Nacional (Spania) la 29 ianuarie 2018 –
Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)/Deutsche Bank SAE**

(Cauza C-55/18)

(2018/C 152/10)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Audiencia Nacional

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Pârâtă: Deutsche Bank SAE

Părți interesate: Federación Estatal de Servicios de la Unión General de Trabajadores (FES-UGT), Confederación General del Trabajo (CGT), Confederación Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA), Confederación Intersindical Galega (CIG)

Întrebările preliminare

- 1) Trebuie să se considere că, prin intermediul articolelor 34 și 35 din Estatuto de los Trabajadores (Statutul lucrătorilor), astfel cum au fost interpretate de jurisprudență [a] [spaniolă], Regatul Spaniei a adoptat măsurile necesare pentru a asigura efectivitatea limitărilor duratei zilei de lucru și a repausului săptămânal și zilnic prevăzute la articolele 3, 5 și 6 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 (¹) pentru lucrătorii cu normă întreagă care nu s-au angajat în mod expres, individual sau colectiv, să efectueze ore suplimentare și care nu dețin statutul de lucrători mobili, de lucrători din marina comercială sau de lucrători feroviari?

- 2) Articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 3, 5, 6, 16 și 22 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 coroborate cu articolul 4 alineatul (1), cu articolul 11 alineatul (3) și cu articolul 16 alineatul (3) din Directiva 89/391/CEE a Consiliului din 12 iunie 1989 ⁽²⁾ trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum articolele 34 și 35 din Statutul lucrătorilor, din care, potrivit unei jurisprudențe [spaniole] constante, nu se poate deduce că este obligatorie pentru întreprinderi instituirea unui sistem de evidență a programului zilnic de lucru efectuat de lucrătorii cu normă întreagă care nu s-au angajat în mod expres, individual sau colectiv, să efectueze ore suplimentare și care nu dețin statutul de lucrători mobili, de lucrători din marina comercială sau de lucrători feroviari?
- 3) Trebuie să se considere că obligația care revine statelor membre, prevăzută la articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și la articolele 3, 5, 6, 16 și 22 din Directiva 2003/88 coroborate cu articolul 4 alineatul (1), cu articolul 11 alineatul (3) și cu articolul 16 alineatul (3) din Directiva 89/391, de a limita durata programului zilnic de lucru pentru toți lucrătorii în general este îndeplinită în cazul lucrătorilor obișnuiți prin reglementarea națională, prevăzută la articolele 34 și 35 din Statutul lucrătorilor, din care, potrivit unei jurisprudențe [spaniole] constante, nu se poate deduce că este obligatorie pentru întreprinderi instituirea unui sistem de evidență a programului zilnic de lucru efectuat de lucrătorii cu normă întreagă care nu s-au angajat în mod expres, individual sau colectiv, să efectueze ore suplimentare, spre deosebire de lucrătorii mobili, de lucrătorii din marina comercială sau de lucrătorii feroviari?”

⁽¹⁾ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

⁽²⁾ Directiva 89/391/CEE Directiva Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă (JO 1989, L 183, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 2, p. 88).

Recurs introdus la 29 ianuarie 2018 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 17 noiembrie 2017 în cauza T-263/15, Gmina Miasto Gdynia și Port Lotniczy Gdynia Kosakowo/Comisia

(Cauza C-56/18 P)

(2018/C 152/11)

Limba de procedură: polona

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezitanți: K. Herrmann, D. Recchia și S. Noë, agenți)

Celelalte părți din procedură: Gmina Miasto Gdynia, Port Lotniczy Gdynia Kosakowo sp. z o.o., Republica Polonă

Concluziile recurenteii

— Anularea Hotărârii Tribunalului din 17 noiembrie 2017 în cauza T-263/15, Gmina Miasto Gdynia și Port Lotniczy Gdynia Kosakowo/Comisia;

— respingerea ca nefondată a celei de a treia critici care a fost invocată în cadrul celui de al șaselea motiv al acțiunii;

— trimiterea cauzei la Tribunal pentru rejudecarea celorlalte cinci motive ale acțiunii;

cu titlu subsidiar:

— anularea Hotărârii Tribunalului din 17 noiembrie 2017 în cauza T-263/15, Gmina Miasto Gdynia și Port Lotniczy Gdynia Kosakowo/Comisia, în măsura în care la punctul 1 din dispozitiv s-a statuat și cu privire la ajutorul pentru investiții;